

Образложење

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о измени и допуни Закона о електронској трговини садржан је у члану 97. тачка 6. Устава Републике Србије („Службени гласник РС”, број 89/06) којим се утврђује да Република Србија уређује и обезбеђује, између осталог, јединствено тржиште, правни положај привредних субјеката и систем обављања појединих привредних и других делатности.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Закон о електронској трговини („Службени Гласник РС“ бр. 41/2009) је усвојен 2009 године и приликом његовог доношења, у циљу хармонизације са европским законодавством, пратила се Директива о електронској трговини (Directive 2000/31/EC). Њиме се уређује правни оквир за обављање електронске трговине, уводи институт услуге информационог друштва, њеног пружаоца и услова за оснивање пружаоца услуга. Регулација се обавезне информације у вези са обавештавањем о пружаоцу услуга, обавезни подаци пре закључења уговора, и услови за пуноважност уговора и поступак закључења уговора у циљу транспарентности пословања и заштите корисника услуге и потрошача. Даље се регулише и питање комерцијалне поруке и нетражене комерцијалне поруке, одговорности пружаоца услуга и складиштење података. Овим законом се само уређују оквири за електронску трговину и тежи се да се то уради уз минимум ограничења како се не би стварале беспотребне препреке за обављање електронске трговине.

Иако је закон великим делом следио и пресликао решења директиве, у току претходне три године од доношења закона, јавила се потреба да се преиспитају усвојена решења у циљу прецизнијег тумачења директиве и њеног уклапања у тржишни и правни оквир Републике Србије. Међутим, не треба заборавити, да с обзиром да Република Србија још увек није земља чланица ЕУ, нека решења из директиве не могу имати истоветну примену у нашем систему. Имајући у виду све то, предложене су следеће измене и допуне.

Овим законом о изменама и допунама, на првом месту, се врши прецизирање појединих формулација основног текста закона, у складу са формулацијама из директиве, као и брисање беспотребних дефиниција које стварају конфузију у закону. Такође, уводе се појашњења чиме се прецизира однос са другим системским законима, као што је Закон о трговини, Закон о заштити потрошача и Закон о регистрацији привредних друштава.

Што се тиче најзначајнијих измена у вези формулација, измене и допуне сада прецизније дефинишу пружаоца услуга информационог друштва у складу са законом о трговини. Такође исправља се техничка грешка где се уместо уговора у електронској форми, уствари говори о уговору у електронском облику.

Даље, члан који је говорио о квалификованом електронском потпису се брише, јер представља беспотребно поштравање форме која је већ детаљно регулисана Законом о облигационим односима.

У вези са одговорношћу пружаоца услуге информационог друштва, прецизније се дефинишу информације које треба да садржи обавештење о недопуштеном податку или деловању, чиме се олакшава пружаоцу услуге да одлучи како ће реаговати по примљеном обавештењу.

Веома битна новина је у вези са мером ограничења пружања услуга информационог друштва, која се односи на унапређење правне заштите. Тиме се лицу које сматра да је неко његово право повређено омогућава да тражи од суда да одреди меру ограничења пружања услуге информационог друштва пружаоцу услуга информационог друштва, ако подносилац захтева учини вероватним постојање повреде, односно наступање ненадокнадиве штете. Са тим у вези, суд може наложити уклањање спорног садржаја, забрану радњи које су довеле до кршења права, односно одредити неку другу меру која је сразмерна циљу који се жели постићи мером. Ова мера се спроводи у складу са правилима о привременим мера, у складу са законом којим се уређује извршење и обезбеђење чиме се обезбеђује хитно реаговање у ситуацијама када постоји значајна опасност за субјекте чија права су повређена или је извесна њихова повреда тј. настанак ненадокнадиве штете.

На крају, што се тиче казни поштравају се казне за одређене повреде закона и прекршаје.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Члан 1. – Прецизира члан 2. тј. да се из поља примене не искључује било која заштита података него се ради о заштити података о „Личности“.

Члан 2. – Бришу се из члана 3. тачке 1) и 2) које се односе на недопуштен податак и податак јер представљају беспотребне дефиниције. У тачки 3) се прецизира дефинисање пружања услуге информационог друштва и у тачки 4) се дефинише пружаоц услуге информационог друштва у односу на Закон о трговини. У тачки 7) се брише техничка грешка где се уместо уговора у електронској форми у ствари говори о уговорима у електронском „Електронском облику“.

Члан 3. – У члану 4. ставу 2. се уводи појашњење да је електронска трговина само део даљинске трговине у смислу закона о трговини. У ставу 4. се „Електронска форма“ мења са „Електронски облик“.

Члан 4. – У члану 5. бришу се ставови 3. и 4. јер представљају беспотребно понављање ствари које су већ регулисане другим законима.

Члан 5. – У члану 6. став 1. тачка 4. после речи „Регистар привредних субјеката“ додају се речи „Односно други јавни регистар“, како би се обухватили сви они субјекти који имају својство трговца по Закону о трговини а нису дужни да се региструју у регистру привредних субјеката.

Члан 6. – Назив члана се мења и треба да стоји „Пуноважност уговора“ уместо „Форма и пуноважност уговора“. Такође у сва три става овог члана „Електронска форма“ се мења са „Електронски облик“. Такође у члановима 9., 13. и 15. речи „Електронској форми“ замењују се речима „Електронском облику“, у одговарајућем падежу.

Члан 7. – Члан 11. се брише јер прво, представља услов који не садржи директива. А друго, представља беспотребно поштравање форме која је већ детаљно регулисана Законом о облигационим односима, а и такође је ово питање регулисано и законом о електронском потпису.

Члан 8. – У члану 20. после става 3. додаје се нови став 4. који уводи детаљније регулисање обавештења о недопуштеном деловању или податку у вези са чланом 18. став 1. тачка 2) и чланом 19. став 1. тачка 2) овог закона. У вези с тим се посебно дефинишу информације које обавештење треба да садржи (идентитет, локација, природа повреде) како би пружаоц услуге информационог друштва лакше могао да утврди да ли је неки податак дозвољен или не.

Члан 9. – После члана 21. додају се назив и члан 21а., који гласи: „Мера ограничења пружања услуга информационог друштва“. У складу с тим чланом суд може на основу захтева субјекта који сматра да су му права повређена или ако учини вероватним постојање повреде права, односно наступање ненадокнадиве штете, одредити забрану пружања услуга информационог друштва. Ова мера може се изрећи у виду уклањања спорног садржаја, забране радњи које су довеле до кршења права, односно може одредити неку другу меру која је сразмерна циљу који се жели постићи мером. Ова мера се одређује у складу са условима који важе за привремену меру у закону којим се уређује извршење и обезбеђење.

Члан 10. – У члану 22. повећавају се износи појединих казни и уводи нова казна у вези са управном мером. Став 1. повећава казну са 1.000.000 на 2.000.000. Такође у ставу 1. после тачке 6) додаје се нова тачка 7) у вези са поступањем супротно управној мери. Став 2. повећава износ казне са 50.000 на 150.000 и став 3. повећава износ са 100.000 на 500.000.

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За спровођење овог Закона није потребно обезбедити посебна средства у републичком буџету.